

HỒI 38

Vũ Văn Vô Địch

Ba ngày trôi qua thật nhanh, nhưng hai gã vẫn có chút lưu luyến chưa muốn động thân.

Trong ba ngày này, hai gã giống như trở về nơi Phó Quân Sước đã chôn thân, tâm trạng trở nên hỗn hồn mang mang, không phân biệt ngày đêm, chỉ vui đầu luyện công, chỉ khi nghe thấy tiếng người mới lách mình nấp đi.

Được mục kích trận ác chiến kinh tâm động phách giữa Bạt Phong Hàn và Âu Dương Hy Di là một chuyện hết sức có ích với hai gã.

Trước giờ hai gã luyện công thiếu người chỉ điểm nên cứ giống như người mù cưỡi ngựa mù, không biết mục tiêu của mình là gì.

Nhưng sau lần này, cả hai đã có được mục tiêu và chỉ dẫn hết sức rõ ràng, hiểu được rằng chỉ khi tinh thần, chân khí và chiến lược hợp nhất làm một, hai gã mới có thể trở thành cao thủ chân chính.

Ngay cả bản thân hai gã cũng không biết đạo luyện khí mà mình đã học được trong Trường Sinh Quyết vốn đã là diệu pháp vô thượng để luyện tinh, khí, thần. Trong mấy ngày này, hai gã không ngờ đã vô ý mà nắm được tinh túy bên trong của diệu pháp, vì vậy chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, nhưng quả thật hai gã đã tiến một bước dài trên võ đạo, có được những đột phá ích lợi suốt đời.

Hai gã thương lượng một hồi, quyết định ở lại thêm bảy ngày nữa.

Chính nhờ quyết định này mà hai gã đã tránh được một trường đại họa.

Thì ra đêm hôm đó Vương Thế Sung đã nảy sinh lòng nghi ngờ với hai gã, tìm đến Trầm Nãi Đường nói chuyện, biết hai gã đã từng đi cùng với Đỗ Phục Uy, liền đoán ra ngay đó chính là hai gã tiểu tử bảo bối mà Vũ Văn Hoá Cập đang truy tìm, vội vàng phát tán nhân thủ, tìm kiếm khắp nơi. Đồng thời thông tri cho một nhân vật khác của Vũ Văn Phiệt đang ở vùng phụ cận là Vũ Văn Sĩ đích thân đến chủ trì, suýt chút nữa thì đã lật tung cả quận Đông

Bình này lên. Sau một thời gian tìm kiếm không có kết quả, họ Vương mới nhận định hai gã đã chạy xa mất rồi.

Nếu như đổi lại để Đỗ Phục Uy chỉ huy cuộc tìm kiếm này, nhất định nhìn ra hai gã vẫn còn lưu lại trong thành.

Nhưng Vũ Văn Sĩ đâu thể ngờ rằng hai gã lại có thể trầm khí đến vậy, sau năm ngày đã dẫn người đi lùng sục các châu huyện phụ cận, không còn chú ý đến Đông Bình nữa.

Sáng ngày thứ sáu, hai gã chợt nhớ đến Tố Tố, lại cảm thấy luyện công bắt đầu có chút buồn chán. Khấu Trọng nói: "Không phải mẹ đã nói thời khắc luyện công tốt nhất chính là lúc nửa có ý thức nửa vô ý thức hay sao? Hai ngày nay không hiểu có phải quá tận lực hay không mà ta cảm thấy cứ thấp thỏm không yên."

Từ Tử Lăng gật đầu đồng ý: "Ta cũng vừa nghĩ đến vấn đề này. Mẹ đã từng nói luyện nội công cần để ý nhất là điều tiết hoả hần, hàn nhiệt tương ứng. Chúng ta cứ cầm đầu luyện công thế này xem ra đã hơi quá lửa rồi, có lẽ tạm thời nên chậm lại một chút."

Khấu Trọng nói: "Vậy chi bằng chúng ta lập tức khởi trình đi Vinh Dương thôi, ta rất sợ Tố Tố tử xảy ra chuyện."

Từ Tử Lăng nói: "Không thể cứ như vậy mà xuất thành được. Nói không chừng tên quan đó đã ra lệnh truy nã chúng ta. Người chó quên là lão Trầm Nãi Đường đó là người biết lai lịch của chúng ta."

Khấu Trọng hừ lạnh nói: "Trong mắt đám quan triều đình, Trầm lão đầu đó không phải là kẻ cấu kết với phản tặc Lương Sư Đô làm loạn hay sao? Chỉ là người khác không biết đó thôi!"

Gã nói tới đây thì ngưng lại giây lát lấy hơi rồi tiếp tục: "Hiện giờ thời tiết càng lúc càng lạnh, chúng ta cũng nên sắm thêm một ít y phục ngự hàn, thuận tiện thì mua thêm mấy thứ thiết câu và dây thừng nữa, đến tối sẽ treo tường xuất thành, như vậy thì sẽ không lo vạn vô nhất thất nữa rồi."

Chủ ý đã định, hai gã lưu luyện nhìn căn phòng củi như không nữa rồi, bắt đầu triển khai hành động tiếp theo.

Đêm hôm đó, hai gã rời khỏi thành mà không gặp phải bất kỳ trở ngại nào, liền giống như hai con chim nhỏ mới sổ lồng, nhắm hướng Vinh Dương thẳng tiến, chạy một mạch qua đêm đến lúc trời sáng mới cảm thấy sức cùng lực kiệt.

Vừa mới ngồi xuống, Khấu Trọng đã bật cười nói: “Chúng ta thật ngốc, quên mất giá trị con người của mình đã được tăng cao, đợt lát nữa nhớ phải mua lấy hai con ngựa để đỡ phải bốn ba dặm trường thế này cho khổ.”

Từ Tử Lăng cười cười nói: “Cưỡi ngựa chi bằng ngồi thuyền, cứ mua một con thuyền cá nhỏ, ta và ngươi thay phiên nhau luyện công và chèo thuyền, như vậy vui hơn.”

Khấu Trọng lắc đầu nói: “Ngươi tưởng chúng ta đi du sơn ngoạn thủy sao? Nói chúng ta sắp đến là sào huyệt của quân Ngõa Cương. Nếu ngươi là quan binh, ngươi có để người ta tùy tiện ra ra vào vào nơi đó không? Ta thấy đi đường bộ thì dễ hơn một chút. Hà... ngươi nhắc ta mới nghĩ ra, chúng ta cứ mua một cỗ xe ngựa đi, như vậy cũng có thể luân phiên nhau đánh xe và nghỉ ngơi. Hà, vừa tiết kiệm thời gian vừa tiết kiệm sức lực. Ta với ngươi đúng là giỏi thật.”

Hai gã cười nói râm ran tiến vào thành trấn lớn nhất ở vùng phụ cận, mua một cỗ xe ngựa đơn giản do hai con kiện mã kéo, tiếp tục lên đường.

Hai gã lần đầu tiên có được một thứ công cụ giao thông quý trọng và hữu dụng như cỗ xe này nên thích thú vô cùng, đối với hai con ngựa cũng thập phần sủng ái, đặt tên cho con màu trắng là Bạch nhi, con màu xám là Hôi nhi.

Bốn ngày sau, hai gã đã đến được Ngõa Cương Thành mà Trác Nhượng khởi nghĩa, có điều giờ đây nơi này đã rơi vào tay quan binh của triều đình rồi.

Hai gã vào trong thành, cảm thấy không khí vô cùng khẩn trương, không những gia tăng phòng bị mà trên phố thị thoảng lại bất thần xuất hiện một đội binh mã không biết đi từ chỗ nào tới tuần hành trên đường.

Sau khi tìm được khách sạn, Khấu Trọng thưởng cho tên tiểu nhị vài đồng bạc, bảo hắn chăm sóc đôi ngựa cho kỹ càng, tiện thể hỏi han tình hình địa phương.

Lúc hai gã sang dùng cơm ở quán ăn bên cạnh, gã mới thấp giọng nói: “Thì ra Lý Mật vốn muốn tấn công Đông Đô Lạc Dương, không biết vì sao lại bị tiết lộ quân tình, hiện giờ đang chuyển hướng đánh về Hưng Lạc. Còn Việt Vương Dương Động trấn thủ ở Đông Đô đã phái Lưu Trường Cung đi chặn đánh. Còn có Bùi Nhân Cơ ở Huỳnh Dương cũng đang chuẩn bị tập hậu bọn Lý Mật. Xem ra tình thế của quân Ngõa Cương không được lạc quan cho lắm.

Từ Tử Lăng ngạc nhiên nói: “Đại long đầu của quân Ngõa Cương không phải là chủ nhân Trác Nhượng của Tổ Tổ tử sao? Tại sao ngươi cứ mở miệng ra là nói Lý Mật, Lý Mật vậy?”

Khấu Trọng nhún vai: "Tên tiểu nhị đó nói như vậy, có thể là do Trác Nhược bị tên quái nhân đó đánh trọng thương nên đã bế quan tu luyện, hoặc là... hà... hy vọng lão ta chưa bị Lý Mật giết chết." Nói tới đây, hai gã chợt thấy lòng nóng như lửa đốt, chỉ hận không thể mọc cánh để lập tức bay đến Huỳnh Dương.

Khấu Trọng cười khố nói: "Vừa rồi ta đã hỏi đường đến Huỳnh Dương, tên tiểu nhị đó cứ khuyên chúng ta không nên đi, còn nói chỉ cần đi qua Dương Võ là bắt đầu vào đất loạn lạc, bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm đến tính mạng. Hà... hấn ta còn nói nếu gặp phải quân Ngõa Cương thì không sao, nhưng sợ nhất là gặp phải mấy tên đao binh hoặc bại tướng tàn quân. Lúc đó thì còn thảm hơn là gặp phải hổ báo sài lang trong rừng nữa."

Từ Tử Lăng nghĩ đến đám tàn quân giết người phóng hỏa ở thôn trấn lần trước, thở dài một hơi không nói gì.

Khấu Trọng đột nhiên hưng phấn lên, hạ giọng nói: "Hiện giờ thiên hạ càng lúc càng loạn rồi. Nghe nói Kim Thành Phủ có một giáo vệ tên là Tiết Cử đã hưng binh tạo phản, tự xưng là Tây Tần Bá Vương muốn học theo Tần Thủy Hoàng nhất thống thiên hạ, hiện giờ đã lấy được Thiên Thủy và đóng đô ở đó. Ta thấy tên Tiết Cử này cũng chẳng phải là nhân vật gì, nếu như đổi lại là ta, ta đâu ngu đến nỗi tự xưng đế như vậy, rõ ràng là coi thường các lộ nghĩa quân khác mà! Tên ngu ngốc đó giờ tự nhiên đã trở thành cái bia cho vạn người ngắm rồi."

Từ Tử Lăng nói: "Thiên Thủy ở đâu vậy?"

Khấu Trọng đắc ý dương dương nói: "Thiên Thủy nằm bên ngoài dãy Tần Lĩnh, ở phía tây Kinh Sư, chẳng trách mà ngươi không biết."

Tiếp đó gã lại phân tích: "Nếu không phải quân Ngõa Cương đã cầm chân quân chủ lực triều đình ở Kinh Sư và Đông Đô, sợ rằng tên Tiết Cử đó cũng không dám tạo phản. Ngoài ra còn có một tên gọi là Lý Xa khởi binh ở Võ Uy, tự phong làm Đại Lương Vương. Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi đã có thêm hai đạo nghĩa quân, xem ra khí số nhà Tùy đã tận rồi."

Gã ngưng lại giây lát rồi nói tiếp: "Theo ta thấy, đúng như Lý đại ca đã nói, ngoại trừ Đạu Kiến Đức, Lý Mật, Vương Bạc và lão gia tử của chúng ta ra, những kẻ khác sợ rằng đều không thể làm nên việc lớn."

Từ Tử Lăng cười cười nói: "Ngươi quên Lý tiểu tử rồi sao?"

Khấu Trọng thoáng đỏ bừng mặt: "Nói thực lòng, ta đích thực không muốn nhớ đến Lý tiểu tử đó."

Lúc này tên giữ ngựa hoảng hốt chạy đến trước mặt hai gã, thở hồng hộc nói: “Không xong rồi hai vị thiếu gia, có người muốn cướp ngựa của hai vị.”

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cùng lúc biến sắc.

Lúc cả hai chạy đến chuồng ngựa thì Bạch nhi, Hôi nhi và mười mấy con ngựa khác đã bị hơn chục tên quan binh tròng dây vào cổ, đang chuẩn bị rời khỏi.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng bổ người tới, chặn ngay giữa đường, quát chúng dừng lại.

Đám quan binh hiển nhiên không ngờ có người lại dám cản đường, liền quát tháo ầm ĩ, có hai tên còn rút sẵn bội đao cầm trong tay.

Khấu Trọng ghé miệng vào tai Từ Tử Lăng nói: “Người cướp ngựa, ta đối phó người! Xem khí thế của lão tử đây!”

Đao quang loé lên, một gã quan binh đã vung đao chém tới.

Khấu Trọng song mục sáng rực, sắc mặt trở nên lạnh lùng tàn khốc khôn tả, tựa như Bạt Phong Hàn lúc ác đấu với Âu Dương Hy Di vậy, nhìn chuẩn thế lao tới của đối phương, hữu thủ vọt lên như điện chớp, nắm lấy cán đao, tiếp đó tung chân đá ra một cước vào hạ bần địch nhân.

Tên quan binh kêu thảm một tiếng, lập tức bay ra xa hơn trượng, đụng vào một tên quan binh khác, ngã lăn lông lốc dưới đất.

Những tên khác đều ngớ người, biết lần này đã gặp phải cao thủ.

Hai gã tiểu tử lại ngạc nhiên nhìn nhau, không ngờ rằng một cước của Khấu Trọng lại lợi hại đến nhường ấy.

Khấu Trọng ném đao lên không rồi bắt lại, học theo Bạt Phong Hàn hoành đao đỉnh lập, dùng ánh mắt khinh khỉnh liếc nhìn lũ quan binh, lạnh lùng nói: “Các người thân làm quan binh vậy mà lại công nhiên cưỡng đoạt ngựa của dân, có phải đã chán sống rồi không?”

Đám quan binh dường như bị khí thế của gã trấn nhiếp, không tên nào dám xuất thủ.

Một gã có vẻ như là đầu mục bước lên một bước, tức giận quát: “Chúng ta phụng lệnh của tướng quân trung thu dân mã, tiểu tử nhà ngươi dám kháng lại lệnh triều đình, ngươi mới thật chán sống đó. Còn không mau cút cho ta!”

Khấu Trọng vốn đã là khâm phạm nên đâu coi mấy thứ vương pháp ức hiếp lương dân này vào đâu, lại vừa xuất thủ đại thắng, đang hứng đánh nhau liền bước lên hai bước, rút

ngắn khoảng cách với tên đầu mục kia lại còn khoảng một trượng, toàn bộ tinh thần tập trung lên lưỡi đao, đồng thời thúc đẩy chân khí trong nội thể lưu chuyển.

Một cổ đao khí lạnh thấu xương toát ra từ thân đao, kỳ lạ nhất là cả thanh đao cũng sáng bừng lên.

Đám quan binh đồng loạt biến sắc, gã đầu mục cũng bị đao khí bức thoái lui hai bộ.

Khấu Trọng cũng không ngờ rằng mình có công lực như vậy, trong lòng mừng rỡ, lập tức trở về nguyên trạng, đao khí tiêu tán.

Đám quan binh còn tưởng rằng vừa rồi chỉ là ảo giác, lại thấy bọn gã còn trẻ nên quát lớn mấy tiếng, bổ người lao tới phía hai gã.

Khấu Trọng sợ Từ Tử Lăng không có binh khí bị thiệt thòi, liền hét lớn một tiếng, hoành đao vẽ nên một đường bán nguyệt, đao kiếm của đám quan binh đụng phải đao của gã có sáu thanh thì bốn thanh thoát thủ bay đi, hai tên còn lại có uyển lực tương đối mạnh, nhưng cũng chấn động hổ khẩu, lão đảo thoái lui.

Từ Tử Lăng lúc này đã chạy đến bên Bạch nhi và Hôi nhi, đánh cho hai tên quan binh giữ ngựa lăn lông lốc dưới đất như hai quả hồ lô, còn thuận tay đoạt luôn một thanh đao nữa.

Khấu Trọng vung đao chém ra như thiểm điện, lập tức có một tên khác trúng đao lăn ra đất, cười lớn nói: "Ngày này năm sau chính là kỵ thần của đám bại binh các ngươi, gặp phải chúng ta coi như các ngươi đen đui rồi!"

Chúng quan binh nghe thấy gã muốn sát nhân, những tên chưa thọ thương lập tức quay người bỏ chạy, những tên thọ thương cũng cố lết người, bò lăn bò càng chạy đi.

Khấu Trọng buông đao thở dài nói: "Quan binh hèn yếu như loài chuột nhắt, chỉ biết bức hiếp lương dân, chẳng trách có nhiều người bị bức tạo phản."

Từ Tử Lăng dắt ngựa tới, cười khố nói: "Nếu chúng ta còn không chạy cho mau trước khi bọn quan binh đó dẫn người quay lại thì ngày này năm sau chính là ngày giỗ của chúng ta đó."

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng tay cầm trường đao, thúc ngựa chạy qua cổng thành.

Đám binh sĩ thủ thành hiển nhiên vẫn chưa nhận được tin tức, nên không kịp ứng phó, bị hai gã đụng ngã năm sáu người, muốn đuổi theo thì hai gã đã chạy được một quãng xa rồi.

Hai gã cảm thấy vô cùng sướng khoái, tuy rằng cảm thấy hơi tiếc đồ vật trong thùng xe, nhưng cảm giác oai phong đã tạm thời làm hai gã quên đi tất cả,

Thúc ngựa đi được chừng hai chục dặm thì trời cũng về chiều, hai gã dừng lại ở một vùng sơn dã để qua đêm.

Khấu Trọng bắt về được một con chim rừng còn Từ Tử Lăng cũng nhặt đủ cành cây và củi để đốt lửa nướng thịt.

Hai gã hít hà mùi thơm của thịt nướng, cảm thấy vô cùng thoả mãn.

Khấu Trọng quan tâm nhìn hai con ngựa đang ăn cỏ bên triền dốc, thở dài nói: "Thật không ngờ hai tên nghèo kiệt xác như chúng ta cũng có được hai con ngựa ngoan như vậy. Ta lúc nào cũng nói sẽ có một ngày chúng ta được xuất đầu lộ diện mà."

Từ Tử Lăng nói: "Tên tiểu tử nhà ngươi thật đúng là đầu voi đuôi chuột, lúc đầu thì giống như cao thủ tuyệt thế, dùng đao khí bức cho đám quan binh đỏ mặt trắng bệch không còn giọt máu, nhưng sau đó hậu kinh lại không đủ, thật là xấu mặt cao thủ."

Khấu Trọng cười hì hì nói: "Lần sau sẽ không như thế nữa, cần biết rằng tâm pháp là quan trọng nhất. Lúc tác chiến cần phải tuyệt đối bình tĩnh, giống như ánh trăng trong đáy giếng vậy, nếu như để rơi vào thế bị động thì cao thủ nào cũng thành thấp thủ hết."

Từ Tử Lăng nói: "Nói như ngươi thì dễ, nhưng làm thì mới khó, ví như ngươi thấy ta bị thương rồi, còn có thể giữ tinh khí thần hợp nhất như trăng trong đáy giếng nữa không?"

Khấu Trọng tự thấy mình làm không được, bèn cười khổ nói: "Tên tiểu tử Bạt Phong Hàn đó hình như trời sinh đã là loại người như vậy rồi, còn chúng ta tình cảm phong phú, có lẽ không thể làm được. Rốt cuộc là có biện pháp gì để luyện được tinh thần vững như thiết thạch không nhỉ?"

Từ Tử Lăng chau mày nghĩ ngợi hồi lâu, trầm giọng nói: "Xem ra điều này chỉ có thể lĩnh hội qua các cuộc sinh tử quyết chiến mà thôi, nếu chưa đạt tới cảnh giới đó, chúng ta vẫn chưa thể tự xưng là cao thủ được."

Khấu Trọng hưng phấn nói: "Nhưng chúng ta đã biết đó là thứ gì rồi, ở trong phòng củi luyện công mấy ngày, chân khí trong nội thể ta đã nhiều hơn trước rất nhiều, chỉ... hí hí...!"

Hai gã cùng lúc nhảy dựng lên, nhìn về phía Bạch nhi và Hôi nhi, lập tức khoé mắt như bốc lửa, bạt đao xông tới.

Chỉ thấy một cự hán hoàng y thân hình khôi vĩ như sơn, tóc xõa ngang vai đang nắm lấy đầu hai ái mã của bọn gã bóp mạnh. Bạch nhi và Hôi nhi kêu lên một tiếng thảm thiết, đầu óc vỡ nát, gục xuống đất.

Khấu Trọng gầm lên một tiếng kinh thiên động địa, đang định bổ người lao tới thì Từ Tử Lăng đã hét lên: "Thuỷ trung nguyệt!"

Khấu Trọng chấn động thân hình, lập tức dừng lại.

Người kia chân không chạm đất lướt mình trên triền dốc, đến trước mặt hai gã, hiên ngang đứng lập.

Người này mặt như tượng đồng, mày thô mắt lớn, giữa trán có một bướu thịt lớn, giống như một quái vật có sừng, hung ác vô song.

Chân tay y đều to hơn người thường, khiến cho người khác có cảm giác y là người có sức mạnh vô cùng.

Y tròn đôi mắt to, lấp lánh hàn quang nhìn hai gã một hồi, cuối cùng ánh mắt di động đến hai thanh đao đang chỉ vào mặt mình, hừ lạnh một tiếng nói: "Hai tên tiểu tử các người mà cũng xứng để Vũ Văn Vô Địch ta động thủ sao?"

Khấu Trọng được Từ Tử Lăng nhắc nhở, biết đây là lúc sinh tử quan đầu, từ từ bình tĩnh lại, trầm giọng nói: "Xứng hay không xứng, động thủ tỷ thí thì mới biết được."

Từ Tử Lăng cũng dùng một ngữ khí bình tĩnh đến độ ngay cả Khấu Trọng cũng phải kinh ngạc, nhạt giọng nói: "Có phải cha mẹ người không biết liêm sỉ nên mới chọn cho người cái tên khoác lác như vậy đúng không?"

Ánh mắt Vũ Văn Vô Địch thoáng hiện thần sắc cuồng nộ, đưa tay ra phía sau rút thanh trường mâu, sát khí lạnh thấu xương lập tức tràn ngập không gian, tung người lao tới.

Chính vào lúc này, hai gã cũng tiến nhập vào cảnh giới thuỷ trung nguyệt, cùng lúc thúc đẩy đao khí, liên thủ đối phó với đối thủ đáng sợ trước mắt.

Vũ Văn Vô Địch thoáng lộ sắc kinh ngạc, trường mâu vung lên, chân dậm mạnh tiến lên ba bước, triển khai công thế, hoá thành muôn vạn mâu ảnh như trường giang đại hải công tới.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng vận hành chân khí kỳ dị trong nội thể lên tới cực hạn, cảm quan tăng lên gấp bội, nhận rõ được toàn bộ các mâu ảnh chỉ là hư chiêu, duy chỉ có một mâu công tới yết hầu Từ Tử Lăng là thực mà thôi.

Khấu Trọng hét lên một tiếng, nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng như băng, lao lên phía trước, vung đao chém mạnh vào tả thủ Vũ Văn Vô Địch, chân khí quán thông vào lưỡi đao, phát ra tiếng rít rợn người, thanh thế hung hãn vô cùng.

Đầu óc Từ Tử Lăng cũng trở nên trong sáng như minh châu, so với lúc bình thường luyện công thì sáng suốt hơn gấp bội, hoàn toàn nắm rõ tốc độ và góc độ của đường mâu đối phương, không hề để sót điểm nào, trằm người tọa mã, vung đao chém tới.

Chỉ thấy đối phương dịch người như thiểm điện, chẳng những tránh được một đao của Khấu Trọng, còn thay đổi góc độ và tốc độ của trường mâu, đâm ngược về phía eo phải của gã.

Từ Tử Lăng vẫn giữ nguyên thế công, chỉ khẽ thay đổi góc độ, hất thẳng đao vào mũi mâu.

Kinh khí giao kích

Từ Tử Lăng hự lên một tiếng, bị kinh lực nặng tựa ngàn cân truyền từ mũi mâu vào làm chấn động, lão đảo lui lại.

Vũ Văn Vô Địch cũng không dễ chịu hơn gã là mấy, chỉ cảm thấy từ trên lưỡi đao truyền vào thân mâu một cỗ chân khí vô cùng quái dị, như có mà như không, lại nóng bỏng như lửa, khi gặp phải chân khí của y, lập tức hoá thành muôn vạn đạo tơ nhỏ, đâm thẳng vào các kinh mạch, miễn cưỡng y có thể hoá giải được nhưng cũng phải thoái lui về sau nửa bước.

Y dù sao cũng là cao thủ của Vũ Văn Phiệt, ngoại trừ Phiệt chủ Vũ Văn Thương, nếu luận võ công, y chỉ kém hơn Vũ Văn Hoá Cập, Vũ Văn Thành Đô và Vũ Văn Sĩ mà thôi. Nào ngờ đã toàn lực xuất thủ mà không thể giết được Từ Tử Lăng, lại bị gã đẩy lui nửa bước. Chuyện này nếu như truyền ra giang hồ, lập tức uy danh y tiêu tán, thân bại danh liệt, trong lòng bất giác trào dâng sát cơ.

Thì ra y được thủ hạ báo cáo hai gã tiểu tử Khấu, Từ xuất hiện ở thành Ngõa Cương, tự thị võ công cao cường nên một mình đuổi tới, dự định giết chết một gã trước, sau đó mới ép gã còn lại nói ra hạ lạc của cuốn sổ bí mật.

Nguyên lai người đem đó lên thuyền trộm sổ sách chính là Vũ Văn Thành Đô. Y chịu thiệt trở về, không dám nói ra chân tướng, chỉ nói là sổ sách đã bị hai gã lấy đi từ trước, khiến cho Vũ Văn Vô Địch coi thường địch thủ, đến lúc này mới phát giác hai gã không hề đơn giản.

Trực giác Khấu Trọng cho biết Từ Tử Lăng không thể chết được, nhưng cũng biết nếu như gã không thể cầm chân Vũ Văn Vô Địch thì Từ Tử Lăng sẽ chết chắc. Tâm ý đã quyết, gã nào dám do dự, liền sử ra chiêu thức lăng lệ nhất trong Huyết Chiến Thập Thức, Quân Lâm

Thiên Hạ, người đao hợp nhất, lao thẳng vào trong làn mâu ảnh trùng trùng của Vũ Văn Vô Địch.

Từ Tử Lăng nhảy lùi về phía sau, lập tức vận hành luồng chân khí nóng bỏng trong nội thể, khi hạ thân xuống đất, liền bật người lao nhảy vút lên như hoả tiễn, chỉ thấy Khấu Trọng đang bị vây trong mâu ảnh trùng trùng, tiếng đao mâu giao kích vang lên không ngớt, vội tung mình lao tới như bay.

Wu Văn Vô Địch thẳm kêu khổ không ngớt.

Thì ra y đã lầm lẫn, tưởng rằng một đao của Khấu Trọng cũng cùng một đường lối với Từ Tử Lăng, quyết định ngạnh tiếp, vận đủ mười thành công lực, ứng phó luồng chân khí của Khấu Trọng.

Chẳng ngờ khi mâu đao tương kích, một cỗ chân khí lạnh lẽo vô kể truyền qua thân mâu đi thẳng vào nội thể của y.

Âm dương thiên tính tương khắc, Vũ Văn Vô Địch lại không hề phòng bị, lập tức bị tổn thương mấy đạo kinh mạch, cuối cùng cũng có thể miễn cưỡng hoá giải nhưng công lực đã giảm đi mấy phần, thêm vào chiêu thức của Khấu Trọng chiêu nào chiêu nấy đều như liều mạng, nhất thời khiến y không thể nào thoát khỏi được.

Lúc này Từ Tử Lăng cũng đã lao tới.

Lòng tin của Vũ Văn Vô Địch bị tổn thương nghiêm trọng, bởi y vốn tưởng rằng Từ Tử Lăng không chết cũng bị thương, chẳng ngờ đối phương lại an nhiên vô dạng lao tới, bảo sao mà gã không kinh hãi cho được.

Nhưng dù sao thì y cũng là nhất lưu cao thủ, tâm thần không hề loạn động. Chỉ nghe y rống lên một tiếng, mâu thể mở rộng, dồn cả Từ Tử Lăng vào trong vòng mâu ảnh.

Y thi triển toàn bộ công lực, quyết tâm giết chết hai gã, còn việc đoạt được cuốn sổ hay không bây giờ không còn quan trọng nữa.

Mỗi lần đao mâu chạm nhau lại phát ra những tiếng đing tai nhức óc, làm cho cuộc chiến càng trở nên ác liệt.

Càng đánh Vũ Văn Vô Địch càng cảm thấy mệt nhọc, chỉ thấy đối phương một hàn một nhiệt, một âm một dương khiến y khó thể ứng phó.

Hơn nữa chân khí hai gã bác đại tinh thâm, huyền ảo mạc trắc, tựa như tiềm lực vô cùng, không bao giờ cạn kiệt vậy.

Thực ra thì Khấu Trọng và Từ Tử Lăng cũng đã đến mức sơn cùng thủy tận, còn trường mâu của địch thủ vẫn cứ tiếp tục thế công điên loạn như vô cùng vô tận, khiến cho hai gã như phải chịu áp lực ngàn cân, dần dần bào mòn ý chí của hai gã.

Đối với hai gã mà nói, đây quả thực là một sự khiêu chiến và rèn luyện lớn nhất từ trước đến nay, nếu như hai gã có thể vượt qua được cửa ải này mà không chết, lập tức có thể liệt vào hàng nhất lưu cao thủ được rồi. Trong tình hình này, Vũ Văn Vô Địch trong lúc vô tri vô giác đã trở thành người hướng dẫn của hai gã, lấy cái chết ra để ép hai gã làm một cuộc tổng kết tất cả những gì cả hai đã học được từ khi xuất đạo tới giờ.

Chính vào lúc hai gã sắp ngã xuống thì mâu thế cũng đột nhiên chậm lại.

Vũ Văn Vô Địch tâm thần đại chấn, biết thương thế nơi các kinh mạch đã phát tác, cuối cùng cũng xuất hiện khe hở, đang thầm kêu bất diệu thì thanh thế của Khấu Trọng và Từ Tử Lăng đột nhiên tăng lên mấy lần.

Vũ Văn Vô Địch tuy không muốn, nhưng cũng biết nếu lúc này không chạy thì đừng hòng toàn mạng trở về, nên vội vàng dồn hết chân khí vào trường mâu, chân đạp theo kỳ môn bộ pháp, nhằm thẳng vào đường đao của hai gã đâm mạnh, mượn thế tung người vọt ra phía sau bỏ chạy.

Khấu Trọng và Từ Tử Lăng phấn khích vô cùng, đao hoá thành một đạo cầu vồng, truy kích sát theo phía sau.

Tên cao thủ của Vũ Văn Phiệt rống lên một tiếng đau đớn, mang theo hai dòng máu tươi chạy biến vào trong khu rừng đen tối.

Cả Khấu Trọng lẫn Từ Tử Lăng cùng lúc ngã gục xuống, cầm đao xuống đất.

Trận này quả thật là kinh hiểm vô cùng, nhưng cũng coi như là đã thắng được hai cái mạng nhỏ của hai gã.

- o O o -